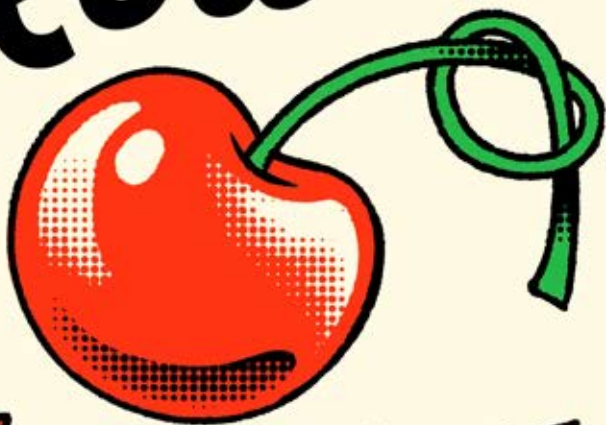

#1 New York Times Çoksatan

Rainbow
Rowell

Cherry
Baby

Her şeyini kaybetti. Ama hikâyesi bitmedi.

DE
X
PLUS

DEXPLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Aşkın Dansı

CHERRY BABY

Orijinal adı: Cherry Baby

© 2026, Rainbow Rowell

Yazan: Rainbow Rowell

Çeviren: Fazilet Mistikoğlu

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency ve Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-8492-45-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Jim Tierney

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

*Rainbow
Rowell*

*Cherry
Baby*

Çeviren: Fazilet Mistikoğlu

**DE
X
PLUS**

Birinci Bölüm

“Hayır.

Hayır dedim. Şimdi olmaz.

Steven, *lütfen*, yalvarıyorum...

Hayır...

Olmaz...

Ne istediğini biliyorum ama sadece...

Siyah giyiyorum, Stevie. Tek istediğim...

Bir kere olsun, sadece...”

Cherry'nin telefonu çaldı. Görmezden geldi. Fazla büyümüş bir köpeği kol mesafesinde tutmaya çalışarak kapıdan çıktı.

Başarısız olmuştu. Stevie ele avuca sığmayacak kadar kocaman ve heyecanlıydı. Kuyruğunu sallayarak, kahverengi gözleri sevgi dilenir gibi bakarken ileri atıldı. Stevie'nin insan gözleri vardı. Bir goril gibiydi.

“Tamam, *peki*.” Cherry kollarını kaldırdı, pes etmişti. “Tamam, tamam, tamam.”

Stevie ileri atıldı, koca kafasını Cherry'nin siyah pantolonuna sürttü; önce bir baldırına, sonra ötekine.

“Biliyorum...” Cherry iç çekerek köpeğin geniş sırtını okşadı. “Sen iyi bir kızsın Stevie.”

Stevie iki yaşında bir Newfoundland Kaniş kırmasıydı. (Bazı insanlar buna “NewfieKan” diyordu. Cherry onlardan biri değildi.) Kocaman ve bembeyazdı; gözlerinin ve kulaklarının etrafında siyah benekler vardı ve bir koyun ya da dağ keçisi kadar kabarıktı. Kanişlerin tüylerini toplayıp ondan kazak yapan köpek sahipleri bile vardı. (Cherry onlardan biri de değildi.)

Stevie, hırsız maskesi takmış bir kutup ayısına benziyordu ve muhtemelen dünyaya gelmiş en iyi kalpli köpekti. Tam adı Stevie Nicks'ti. Adını Cherry'nin eski kocası koymuştu.

Cherry'nin telefonu bir kez daha çaldı. Hâlâ görmezden geliyordu. Stevie hâlâ daha da yaklaşmaya çalışıyordu. Cherry bütün gün işte olunca hep böyle olurdu.

Stevie başını Cherry'nin bacaklarının arasına sokup ileri doğru yüklendi. Görünüşe göre bu bir boyun eğme gösterisiydi –Stevie'nin en sevdiği hareketlerden biriydi– ama Cherry'nin bacakları kısıydı ve köpek bunu her denediğinde Cherry neredeyse ayakta duramaz hâle geliyordu.

"Stevie!" Cherry dengesini bulmaya çalışarak geri geri yürüdü. "Tanrım!" Telefonu art arda iki kez çaldı; peş peşe iki mesaj gelmişti.

Stevie, Cherry'nin bacaklarının arasındaydı ve aynı zamanda dizine dolanmıştı. (Bir Çin ejderhası kadar uzundu.) Bu kadarı fazlaydı.

"Yeter... evine!" diye emretti Cherry. "Evine gitmen gerekiyor, üzgünüm. Şu an bununla uğraşamam."

Stevie ev kelimesini duydu ve uslu uslu tel kafesine doğru salınarak yürüdü. Köpek iyi eğitilmişti; Cherry bu konuda Tom'un hakkını teslim ediyordu. Stevie'ye probiyotikli bir ödül maması verip kapıyı kapattı. Kafes, antredeki alanın yarısını kaplıyordu.

Cherry bir tüy toplayıcıya uzanıp bileklerinden başlayarak temizlemeye koyuldu. Stevie'nin dokunmadığı yerlerin bile üstü beyaz tüylerle kaplıydı. Cherry'nin evinde tüyler havada uçuşuyordu. Tam bir Pig Pen manzarasıydı. Belki de Cherry kıyafetlerini değiştirmeliydi...

Ya da belki evde kalmalıydı.

Tek başına konsere gitmeyi pek istemiyordu. Arkadaşı Stacia'yla gitmeyi planlamıştı ama Stacia son anda vazgeçince Cherry'nin aklına, fazla bileti almak isteyebilecek tek bir kişi bile gelmemişti.

Cherry otuz altı yaşındaydı. Arkadaşları artık konsere gitmiyordu çünkü çocukları vardı. Ya da kaliteli diziler izliyorlardı. Ya da spin dersine veya o yılın spin dersinin başka versiyonu her neyse; gitmek için erken uyuyorlardı. Cherry de artık konserlere gitmiyordu zaten.

Tom konserlerden nefret ederdi. Müzik umrunda değildi ve insanları sevmezdi. Cherry, Tom'u ne zaman bir konsere götürmeye çalışsa Tom bütün gece herkese kaşlarını çatar, bunu yaptığının farkına bile varmazdı. Tom'un doğal hâli huzursuz bir yüz ifadesiydi...

Çünkü muhtemelen hep huzursuzdu. En azından güvenli alanlarının dışında. Ev. Masası. Kanepenin kuzey ucu. Tom'un gözlerinin kenarlarında hep çizgiler olurdu. Sürekli hafifçe irkilir gibi görünürdü.

Cherry tüy toplayıcıyı bu kez omuzlarından geçirmeye başladı. Telefonu çaldı.

Bu konserin biletlerini duyurulduğu gün almıştı. Goldenrod, Omaha'daki en sevdiği gruptu. Tom'dan ve grup biraz ünlü olup dağılmadan önce, onları iki kez canlı izlemişti. Bu gece yeniden buluşma konseriydi. İlk albümlerini baştan sona çalacaklardı. Cherry bunu kaçırmak istemiyordu. Her şeyi kaçırmaktan yorulmuştu.

Telefonu tekrar çalınca Cherry arka cebinden çıkarıp baktı. Kız kardeşleriyle olan grup sohbetinde otuz beş yeni mesaj vardı. Cherry açtı.

İlk mesaj kız kardeşi Honny'dendi: "*THURSDAY'İN FRAGMANI AZ ÖNCE YAYINLANDI! BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR!!!!*"

Cherry telefonu sessize alıp cebine geri tıktırdı. Tüy toplayıcıyı kafesin üstüne koydu ve Stevie'ye sert bir bakış attı.

Stevie, muhtaç gözlerle Cherry'ye bakıyordu. Hevesli hâli Stevie'nin doğal yüz ifadesiydi.

"Seni çıkaracağım" dedi Cherry "ama üzerime atlayamazsın. Ve benimle gelmeyeceksin."

Stevie sessizce heveslendi.

Cherry kafesin kilidini açtı. "Çıkma."

Stevie kafesin içinde ayağa fırladı.

"Ciddiyim, Steven." Cherry ön kapıya doğru geri geri yürüdü.

Stevie fırlamaya hazır görünüyordu.

Cherry ön kapıya koşup kapıyı arkasından çarpıp kapattı.

İkinci Bölüm

Cherry arabayı, Omaha şehir merkezinin sanayi bölgesindeki küçük bir kulüp olan konser mekânına olabildiğince yakın bir yere, sokağa park etti. Yağmur yağıyordu ve hava çoktan kararmıştı.

Belki de geceleri böyle tek başına dışarı çıkmak aptallıktı. En azından güvenlik açısından kız kardeşlerine nereye gittiğini söylemeliydi (Gerçi bu her zaman bir önlemden çok, sonrasında insanlar cesedini ararken süreci hızlandırmanın bir yolu gibi gelirdi).

Cherry'nin kız kardeşleri grup sohbetini hâlâ mesaj yağmuruna tutuyordu; ayrıca neden cevap vermediğini sormak için ona ayrı ayrı da yazmaya başlamışlardı. Cherry onları görmezden gelmeye devam etti. Telefonuyla cüzdanını cebine tıktırdı ve arabadan inip kulübün kapısına doğru koştu.

Biletleri alan genç adam, kimliğini kontrol ederken ona neredeyse hiç bakmadı. Cherry, masa kapabilecek kadar erken gelmiş olmayı umuyordu. Mekândaki tek oturma yeri barın yakınındaki birkaç yüksek masaydı.

Cherry içeri girip doğruca boş kalan son masaya yöneldi; tabureye çıkmak için hafifçe zıpladı. *Başardım!* diye düşündü, sonra hemen kendini aptal gibi hissetti. (Zafer ne zaman bir sandalyeye dönüşmüştü?) Ama burada, yani dışarıda olmaktan dolayı heyecanlıydı da.

Tek başına dışarıda olmak cesur hissettiriyordu.

Buradaki herkese kıyasla kendini yaşlı hissediyordu... şimdi-den...

Kendini şişman hissediyordu (Her zaman).

Koyu renk kotu ve ince, zeytin yeşili kazağıyla biraz da hoş hissediyordu...

Cherry bu akşam giydiği her şeyi seviyordu: Danimarka'dan sipariş ettiği kalın tabanlı, bebek mavisi deri botlarını, internette bulduğu bir plastik sanatçısının yaptığı sallantılı pembe küpeleri, neredeyse her şeyle taktığı, kalp şeklinde, antika madalyonu.

Güzel kıyafetleri vardı, çok fazla sayıda olduğu söylenebilirdi. Önce yatak odalarının dolabını tamamen ele geçirmişti, sonra da misafir odasının tamamını. Tom, bütün ayakkabılarını ve takım elbiselerini alt kattaki bir dolapta tutmak zorunda kalmıştı. (Cherry'ye karşı bunu hiç sorun etmemişti.) (Ama zaten hiç takım elbise de giymezdi.)

Cherry için kıyafetler, görünüşü önemliydi. Haftaiçi her sabah, Western Alliance binasının on ikinci katındaki ofisine çıkarken asansöre bindiğinde, aynalı pirinç kapılarda kendi yansımasını görmekten gerçek bir tatmin duyardı.

Cherry kendini her zaman net bir şekilde görebiliyordu. İyi bir gözü vardı ve bunu kendine de çevirebiliyordu. Elindeki malzemeyi biliyordu.

Mesela uzun, gürlü, güzel ve alışılmadık bir kestane kahverengisi tonunda saçlara sahipti ve bunun farkındaydı. Ela gözleri ve gürlü kirpikleri vardı. Burnunun üzerinde gerçekten güzel çilleri, gamzeleri, tatlı bir gülüşü vardı. Cherry kendisiyle ilgili bütün bunları biliyordu. Görebiliyordu.

Ayrıca... şişmandı.

Çoğu kadının kendini şişman sanması gibi değil. Cherry gerçekten şişmandı. Nesnel olarak şişmandı ve bunun farkındaydı. Bunu yüksek sesle söyleyebiliyordu. Saklanmıyordu.

Cherry şişman kadınların soyundan geliyordu. (Şu anda telefonunun ekranını parlatan üç şişman kadın vardı.) Şişman bir çocuk olmuştu, sonra şişman bir ergen olmuştu, şimdi de şişman bir kadındı.

Nasıl görüldüğünü, insanların onu nasıl gördüğünü biliyor, bunu sürekli düşünüyordu. Cherry her ne düşünür ve yaparsa

yapsın (ki bu çok şeydi; Cherry bir tren vagonu olsaydı, lokomotif olurdu), aynı anda şişman olmayı da düşünüyordu.

Şişman olmayı düşünmeye o kadar alışmıştı ki, bunu yaptığını neredeyse fark etmiyordu. Şişman olmayı düşünmeye o kadar alışmıştı ki, aslında hiç düşünmüyordu.

Kolunda köpek tüyü vardı. Kaşlarını çatıp tüyü çekti.

Artık konsere daha fazla insan gelmeye başlamıştı. Cherry onların kapıdan içeri doluşunu izledi. Kalabalık beklediğinden daha gençti. Bu çocuklar Goldenrod'u bilmek için fazla genç değil miydi?

Belki de buradaki her konserin kitlesi böyleydi... Seyrek sakallı adamlar. Düz kesim saçlı, boyunlarından yanaklarına tırmanan dövmelemleri olan kızlar. Artık herkesin, kelimenin tam anlamıyla herkesin dövmesi vardı. Futbol annelerinin, ilkokul öğretmenlerinin bile. Bu devirde genç ve asi olmak zor olmalıydı, öne çıkmak istiyorsan yüzünün tam ortasına dövme yaptırman gerekiyordu. Otuz yaş üstündeki kimsenin cesaret edemeyeceği kadar çirkin kıyafetler giymen gerekiyordu. Bu konserdeki kızlar, eskiden anne kotu denilen şeyleri giyiyordu. Beli kalınlaştıran, popoyu dümdüz eden kotlar. Anne kotları ve baba spor ayakkabıları. Cherry'nin bunların hiçbiriyle uğraşacak hâli yoktu. Güçlü yanlarından uzaklaşamayacak kadar yaşlı ve şişmandı.

Keşke Stacia burada olsaydı... ya da herhangi biri.

Eskiden Cherry bu konsere işten ya da okuldan büyük bir arkadaş grubuyla gelirdi.

Evlendiğinde arkadaşlıkların değişir. Sonra herkes çocuk sahibi olmaya başlayınca tekrar değişir. Cherry çocuk aşamasında geride kalmıştı. Artık Tom da gitmişti ve bu gidiş, geride bırakılmaktan daha kötüydü; sanki en başa geri fırlatılmış gibiydi.

Belki de daha genç arkadaşlara ihtiyacı vardı.

En azından buradaki en yaşlı kişi o değildi. Hatta Omaha'da bütün hayatını geçirmiş, belli tür mekânlarda bulunmuş olmanın verdiği aşinalıkla tanıdığı birkaç kişi bile vardı.

Eskiden plakçada çalışan bir adamı fark etti... Omaha'da plakçılardan olduğu zamanlardan biriydi. Eskiden gazetede çalışan bir kadını

gördü... Omaha'nın hâlâ gerçek bir gazetesi olduğu zamanlardandı. Bazen dünya o kadar yeni geliyordu ki Cherry'nin başı dönüyordu; hem de daha sadece otuz altı yaşındayken. Annesinin neden hep kafası karışık görüldüğüne şaşırması gerekirdi.

Biri omzuna dokundu. Kısa, talihsiz kaküllü genç bir kadın, masadaki diğer sandalyelere ihtiyacı olup olmadığını sordu. Cherry ihtiyacı olmadığını söyledi. Kadın sandalyeleri alıp arkadaşları için bara doğru sürükledi.

Cherry bir süre onları izledi. Sonra yirminci yüzyıldan kalma bir ucube gibi insanlara bakakaldığını fark etti. Normal bir insan gibi telefonuna bakmalıydı. Bara son bir kez daha göz atarken kendisini izleyen biriyle göz göze geldi. Bir adamdı bu. Adam gülümsedi.

Cherry kaşlarını çattı. *Yoksa bu...*

Kesinlikle oydu. Şaşkınlıkla gülümsedi. Adam çoktan ona doğru yürüyordu. Cherry'nin gülümsemesi genişledi.

"Russell Sutton!" dedi, adam masasına geldiğinde. "Gözlerime inanamıyorum."

"Cherry, Cherry" dedi Russ, ona sırtarak. "Tam geçmişten fırılamışsın gibisin. Bak sen şuna."

"Sen kendine bak asıl" dedi Cherry. Ona bakıyordu. Şöyle görünüyordu...

Yani, Tanrım, her zaman görüldüğü gibiydi. Annesinin karnından iyi bir saç kesimi ve kaplumbağa kabuğu desenli gözlüklerle çıkmış gibiydi. Sanki o sırtıyla doğmuştu. Fairacres Suttonları'ndan Russell Sutton. Geçmişe dönüş dediğin böyle olur. Uzak geçmişten gelen sarsıcı bir patlama gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Russ, dişlerinin tamamını göstererek gülümserken; sanki kendine engel olamıyordu.

Cherry güldü. Aptalca bir soruydu. "Konsere geldim."

Yüksek masaya yaslandı. Kahverengi saçlarından bir tutam altına düştü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni ortalıkta görmeyeli yıllar oldu. Yalnız mısın?"

"Evet. Sen?"

Russ omuz silkti ve elini saçlarının arasından geçirip geriye attı. “Eh, sayılır. Tek başıma geldim ama biliyorsun, burada herkesi tanırım. Buradaki yeni yüz sensin Cherry. Nerelerdeydin sen?”

Cherry yine güldü. “Hiçbir yerde. Oralarda. Hâlâ yeni merkezde yaşıyorum. Hâlâ demiryollarında çalışıyorum.”

“Demiryollarında çalıştığını bilmiyordum. Ne yapıyorsun orada?”

“Bir ofiste oturup emirler veriyorum.”

Güldü. “Eminim çok iyi yapıyorsundur. Evliydin, değil mi? Şu karikatürleri yapan adamla? Filmini çekiyorlar şimdi, öyle değil mi?”

Cherry dişlerini sıktı. Sadece bir anlığına. Gülümsemeyi bırakmadı. “Doğru... *Thursday*.”

Russ’ın kafası karışmış görünüyordu. “Perşembe günü mü çekiyorlar?”

“Hayır” dedi Cherry. “Adı o. Çizgi romanın. *Thursday*.”

“Ha.” Russ’ın ağzı bir kenarından aşağı doğru mahcup bir şekilde büküldü. “Kusura bakma. Hiç okumadım.”

“Bu...” Cherry gerçekten gülümsedi. “Sorun değil.” Başını salladı. “Hem zaten ben aslında...” Yine başını sallayıp sol elini havada salladı. “Boşandım.”

Russ biraz doğruldu. “Ah.”

“Daha doğrusu boşanıyoruz.”

Russ’ın yüzü ciddiydi. “Üzgünüm, Cherry.”

“Hayır, olma. Yani...” Elini yine salladı. “Biliyorsun işte.”

“Ben de üç yıl önce boşandım” dedi.

“Ah, Russ.” Cherry sonunda gülümsemeyi bıraktı. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Omuz silkti. “Hayattayım.”

Gözleri yumuşaktı. Cherry ona gülümsedi.

Cherry’ye doğru eğilip dirseğini onun dirseğine hafifçe vurdu. “Sen de hayatta kalacaksın.”

Cherry hafifçe güldü. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey içmek ister misin?”

Cherry bara doğru baktı. “Evet ama yerimi kaybetmek istemiyorum.”

“Sana bir şey alayım” dedi. “Ne istiyorsun?”

Dudaklarını ısırıp mırıldandı. “Yok ya. Şov başlar başlamaz tuvalete gitmem gerekir, sonra da yerimi kaybederim.”

“Aman Tanrım” dedi Russ. “Ne istediğini söyle sadece. Bütün gece sandalyeni korurum ninecim.”

Cherry ona parmağını uzattı. “Ciddi misin, söz mü? Konser boyunca ayakta duramam bak.”

Russ yüzünü buruşturdu. “Seninle kaç konser ayakta durdum ben Cherry.”

“İşte sorun da o. Kendimi topuklu ayakkabılarla geçen uzun gecelerle mahvettim.”

Russ yine nostaljik bir gülümsemeyle sırıttı. “Ah evet, doğru. Şu küçük pin up kıızı ayakkabılarını giyerdin.” Başparmağıyla işaret parmağını kaldırdı. “Ayaklarını minicik gösterirlerdi.”

Cherry kalın botuyla onun kaval kemiğine tekme attı. “Bir şekeriz kola istiyorum. Bir de bir saat sonra geri gelip ben tuvalete giderken yerimi tutacaksın.”

“Yanımdan ayrılmam” dedi Russ ve ağır adımlarla bardaki kalabalığa doğru uzaklaştı.

Cherry arkasından gülümsedi. Sonra bu duyguyu üzerinden atmaya çalıştı. Ama dudaklarını sımsıkı kapatsa bile yüzü hâlâ gülümsüyormuş gibi hissediyordu.

Russell Sutton. Kimin aklına gelirdi?

Üçüncü Bölüm

Russ Cherry'ye şekersiz kola, kendine de bir bira getirdi. Sözüünü de tuttu ve masanın başından ayrılmadı. Ön grup çalmaya başlamıştı –bir türlü tutunamayan yerel bir grup, Sacagawea– ama Russ'la Cherry biraz daha birbirlerine sokulup konuşmaya devam ettiler. Cherry ona işiyle ilgili bir şeyler daha anlattı. Grafik tasarımcı olarak başladığını Russ biliyordu, sonra ekip liderliğine terfi etmişti, ardından yöneticiliğe, şimdi de demiryolunun iletişim departmanını yönetiyordu. Üstündeki kadın resmîyette departmanın başındaydı. Ama işin beyni ve çoğu zaman da sözcüsü Cherry'ydi; her şeyin halledildiğini kontrol eden kişi her zaman oydu. (Bütün bunları Russ'a anlatırken biraz daha mütevazı davranmıştı.)

Russ üniversiteden beri devlet işlerinin içinde çalışıyordu. Belediye başkanı Cumhuriyetçi olmasına ve Russ hayatı boyunca liberal olmasına rağmen, şimdi belediye başkanının özel kalem müdürüydü. (Büyükbabası, Nebraska'nın hâlâ Demokratları seçtiği zamanlarda valiydi.) Bir sürü sivil grupta da aktifti. Seçmen katılımı. Okur-yazarlık. Dezavantajlı mahallelerdeki sanat programları. Gerçekten de mekândaki insanların yarısını tanıyordu, masaya uğrayıp selam vermek için gelip duruyorlardı. Russ sürekli Cherry'yi birileriyle tanıştıyordu. (*"Arkadaşım Cherry'yi tanıyor musunuz? Creighton'dayken neredeyse oda arkadaşydık."*) Russ hâlâ çok konsere gidiyordu. Hâlâ çok film izliyordu. Hâlâ haftada bir akşam anne babasıyla yemek yiyordu. Hâlâ epey, epey çekiciydi.

"Yakışıklı" kelimesi Russ'a tam oturmuyordu. Pek uzun boylu ya da geniş omuzlu değildi. Yüz hatları biraz keskin sayılırdı. Bir

BBC dizisindeki tipik İrlandalı oyuncuya benziyordu: Herkesten biraz daha sert ve biraz daha canlı. Gözleri koyu maviydi, derinlikliydi ve yüzü al aldı. Heyecanlandığında ya da sarhoş olduğunda ateşlenmiş gibi görünürdü.

Bu gece biraz ateşli görünüyordu.

Russ hukuk fakültesinden sonra, Cherry'nin hiç tanımadığı biriyle evlenmişti; Toplum Vakfı'nda çalışan Marianlı bir kızla. (Marian, Omaha'da zengin Katolik kızların gittiği okullardan biriydi.) Bir çocukları vardı; Liam adında sekiz yaşında bir oğlan, şimdi Saint Margaret Mary'ye gidiyordu. Cherry fotoğrafını görmek ister miydi? Evet. İsterdi. Russ'ın telefonuna baktı ve gülümsedi. Oğlu acayip tatlıydı. Russ'a öyle söyledi.

Cherry'nin Russ'a gösterecek fotoğrafı yoktu. Stevie'nin fotoğrafını göstermek fazla acınası olurdu. (... Ki Cherry'nin telefonunda bin tane vardı.) Tom'dan da bahsetmek istemiyordu. Tom'dan, Russ'ın eski karısından bahsettiği gibi, sanki Cherry'yle son konuştuklarından beri başına gelen şeylerden herhangi biriymiş gibi bahsedemezdi.

"Yönetimde çalıştığına inanamıyorum" dedi Russ. Ön grup setini bitirmişti. Goldenrod birazdan başlayacaktı. "Hep çok yaratıcıydın."

"Hâlâ yaratıcıyım" dedi Cherry, alınarak. Buz çiğniyordu. Yuttu. "Yaratıcı olup aynı zamanda pratik olabilen çok az insan var. Aslında bu benim süper gücüm. Hem işin iyi olmasını hem de tamamlanmasını sağlayabiliyorum. Bir de rakamlarla ve para veren insanlarla konuşmayı biliyorum."

"Yaa." Russ, Cherry'nin bardağına baktı. "Bir kola daha ister misin?"

Cherry başını iki yana salladı.

"Sanatçı olmayı özlemiyor musun?" diye sordu Russ.

"Evet demem gerekiyormuş gibi biliyorum ama... sanırım daha iyi bir yöneticiyim. Hiçbir zaman pek sanatçı olduğumu düşünmedim."

"Olmuştun tabii."

Cherry gözlerini devirdi. "Benim sanatımı ne zaman gördün ki, Russ?"

Omuz silkti. "Sadece şunu düşünüyorum: Bu işte berbat olsaydın, sanat bölümünde okumazdın."

Eh. Bu doğrudu. "Bir şekilde yaptım" diye kabul etti Cherry. "Ama sanatçı değildim." Okuldaki diğer insanlar gibi değildi. Tom gibi hiç değildi. "Tasarım işine dönmek zorunda kalsaydım, şu an yaptığım şeyi özlerdim."

"Seni demiryollarında hayal edemiyorum" dedi Russ. "Bir endüstrici olarak."

"Ben soyguncu bir baron değilim."

Güldü. "Stacia'yla ve o ekiple hâlâ görüşüyor musun?"

Cherry başını salladı. Belli belirsiz. "Evet. Aynı eski tayfa."

Russ, sanki hoş bir şeyi hatırlıyormuş gibi başını salladı. Cherry bazı ayrıntıları hayal edebiliyordu.

Bir adam masalarının yanından geçip Russ'a başıyla selam verdi. Russ el salladı.

"Hiç Omaha'dan çıksaydım diye düşündün mü?" diye sordu Cherry.

Russ göz ucuyla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Cherry başını kaldırıp ona baktı. Sandalyenin yanında dururken ondan biraz daha uzundu. "Şey... hep aynı yüzler" dedi. "Hep aynı kesişen çevreler. Hiç çıkıp gitmeyi diledin mi?"

Russ hafifçe gülümsedi. Gözleri fazlasıyla canlı görünüyordu. "Bu gece değil."

Şov başlamadan önce Cherry tuvalete koştu. Geri döndüğünde Russ onun yerinde oturuyordu. Ona gülümseyip ayağa kalktı. Grup sahneye çıkıyordu. Cherry sandalyeye oturup alkışladı. Bu konser için o kadar heyecanlıydı ki. Başladığı için şimdi daha da heyecanlıydı.

İlk şarkı başlayınca Cherry kendini anında zamanda geriye doğru kayarken buldu. Yirmili yaşlarının başına. Üniversitenin son yılına; bu CD'yi sürekli döndürüp durduğu zamanlara. Goldenrod, "Omaha emo"yu gerçeğe dönüştüren gruptu. Basit, güzel gitarlar.

Sızlanan, nefesli vokaller. Temel seviye mutsuzluk. Goldenrod'un bütün şarkıları yalnız olmakla ya da suçluluk hissetmekle ilgiliydi. Solist meşhur bir depresifti. Kafasında kâğıttan tacıyla şarkının ilk akorlarını akustik gitarla çalmaya başladı.

Tanrım, Cherry bu şarkıya bayılıyordu. Bu hisse bayılıyordu. Sırf keyfinden hafifçe güldü. Etrafındaki insanlar çığlık atıyordu.

Russ, grupla yüz yüze durmak için Cherry'nin tarafına geçmişti. Ona dönüp gülümsedi ve ilk dizeyi söyledi: "*Gençtim, yorulmuştum ve üçe bölünmüştüm.*"

Cherry sırttı.

Bu tür konserler, grupların en sevilen albümlerini baştan sona çalması artık çok modaydı. Birkaç şarkıdan sonra Cherry nedenini anlamıştı. *Harikaydı*. Normalde bir konserde hiç duymayacağın, B yüzü bile sayılmayacak parçaları duymak. Şarkıları, onları en iyi bildiğin o sırayla dinlemek...

Cherry gülümsemeye devam etti. Gözleri dolmaya devam etti. Sürekli Russ'a bakıyordu... Onu yeniden görmenin şokunu hâlâ atlatamamıştı ama işte oradaydı, tam yanında duruyordu. Kolunu her içki alışında onun koluna sürtecek kadar yakın duruyordu. *Russ Sutton, gözlerime inanamıyorum.*

Goldenrod'un bu ilk albümünde, Cherry'ye her zaman Russ'ın hatırlatan şarkılar vardı; umutsuz bir şekilde ondan hoşlanmasıyla bağdaştırıp eğip bükmüştü bu şarkıları. Elbette ona bir zaafı olmuştu ve şimdi Russ tam yanındaydı, şarkılara eşlik ediyordu.

Belki bu, evrenden gelen bir mesajdı...

Kesinlikle evrenden gelen bir mesaj olmalıydı; tesadüf sayılmayacak kadar tuhaf ve özgüldü.

Cherry, Tom gittikten sonra ilk kez, sadece kendisi için bir şey yapmak üzere dışarı çıkmıştı –belki de hayatında ilk kez tek başına dışarı çıkmıştı– ve bu tuhaf derecede kusursuz gece, sanki onu bekliyordu. Sevdiği bir grup, sevdiği bir albüm... Ve bir zamanlar fazlasıyla ilgi duymuş olduğu bir çocuk.

Fazlasıyla. Acı verecek kadar.

Belki evren onun tarafında değildi... İyicil bir tanrı, Cherry'nin yoluna Russ Sutton'ı çıkarır mıydı? Midesindeki bu sızı tanıdık ve nefisti ama Russ söz konusu olduğunda, hiçbir zaman onu tatmine götürmemişti.

Ama yine de...

Bir şey hissetmenin kendisi de bir tatmin değil miydi? Bu kadar çekici ve heyecan verici birine yakın durmak? Birine ilgi duymak, içinin hafifçe kıpırdaması?

Russ ağırlığını değiştirip kolunu Cherry'nin sandalyesinin arkasına koydu.

Cherry bıraktı bunun tadını çıkarsın.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Çekici, eğlenceli ve samimi.” *The New York Times*

***The New York Times*'ın çok satanlar listesinin zirvesinden düşmeyen yazar Rainbow Rowell, her şeyini kaybetmiş bir kadını apaçık bir gerçeklikle ve yüreğini ortaya koyarak anlattığı nefes kesici bir romanla geri dönüyor.**

Cherry'nin kocası Tom, uluslararası bir fenomen haline gelen yarı otobiyografik çizgi romanı *Thursday*'i filme çekme derdinde. Hikâyesinin baş kahramanı Baby'yi, Cherry'den esinlenerek yarattı. Geniş kalçalı, iri göğüslü, gıdılı Baby'yi.

Cherry bunu hiç istemedi. Hiçbir kilolu kız, kendisinin bir karikatür haline getirilmesini istemez; sinema perdesinde gösterilmesini ise asla kabullenemez. Ama bundan kaçış yok. Baby, Cherry'ye o kadar çok benziyor ki...

Yakında eski kocası olacak olan Tom, Los Angeles'ta zengin ve ünlü bir hayat yaşarken, Cherry Omaha'da tek başına sıkışıp kaldı. Ama bir gece, Cherry tüm sorunlarını evde bırakmaya karar verdi ve en sevdiği grubu izlemek için dışarı çıkınca Russ Sutton ile karşılaştı.

Russ, Cherry'yi, pin-up elbiselerine ve rugan topuklu ayakkabılara düşkün genç bir sanat öğrencisiyken tanıyordu. Tom'dan önce. Russ, Cherry'yi gerçekten tanıyordu. Ve en önemlisi... *Thursday*'i hiç duymamıştı.

Yaralarımızı saracak, bizi güldürecek ve umut verecek *Cherry Baby*, Rainbow Rowell'in şimdiye kadarki en zengin, en şaşırtıcı, en dürüst ve en baştan çıkarıcı romanı.

“*Cherry Baby* aşkı anlatırken kusursuz kurgulanmış ateşli sahneleriyle de dikkat çekiyor. Kadın bedenini daha önce hiç rastlamadığım bir şekilde ele alıyor. Rainbow Rowell, her zamanki gibi, yalnızca kendisinin yazabileceği türden bir esere imza atmış.”
Emma Straub

“Bir aşk romanının sunduğu tüm o keyif ve heyecan verici coşkusuyla, büyük edebiyat eserlerine özgü psikolojik derinlik ve içgörüyü bir araya getiriyor *Cherry Baby*. Cherry unutulmaz bir kadın kahraman, Rainbow Rowell ise tam anlamıyla bir dâhi!” Ruff Thorpe

Çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

